

Arrest

**nr. 48 403 van 22 september 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 juni 2010 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die *loco* advocaat E. TRIAU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 november 2008 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 2 december 2009 neemt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 24 maart 2010 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 40 744 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 10 juni 2010 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 28 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten M.A.H.S. (...)
(...)
en van nationaliteit te zijn: Irak
die een asielaanvraag heeft ingediend op 10/06/2010 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 13/11/2008 een eerste asielaanvraag indiende die op 24/03/2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 10/06/2010 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene enkele artikels voorlegt die hij van het internet gehaald heeft en die zouden moeten aantonen dat het leven van betrokkene in gevaar zou zijn bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de voorgelegde artikels van algemene aard zijn en geen betrekking hebben op betrokkene persoonlijk. Bovendien hebben dergelijke artikels geen enkele bewijswaarde en kunnen ze dan ook niet als nieuwe elementen beschouwd worden. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker vraagt de tegenpartij te veroordelen tot de kosten van het geding.

De Raad kan geen gerechtskosten opleggen en derhalve evenmin de tegenpartij veroordelen tot de kosten van het geding. Het verzoek wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

*“Het is een algemeen rechtsbeginsel dat iedere bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en in rechte; Ook artikel 62 van de Vreemdelingenwet vereist dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed;
Bovendien verplicht de Wet van 29 juli 1991 de overheid bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop hij steunt;*

Deze motivering moet afdoende zijn; Het is duidelijk dat de beslissing in kwestie een beslissing is die onderworpen is aan de formele motiveringsplicht; In onderhavig geval komt vast te staan dat de formele motivering uiterst gebrekkig is;

Verzoeker steunde zijn nieuwe asielaanvraag op duidelijk nieuwe bewijselementen; Niettemin werd deze elementen als vanouds louter bestempeld als algemene informatie, zodat zij simpelweg niet in overweging werden genomen; Eens te meer dient te worden vastgesteld dat verweerster steeds opnieuw met twee maten en twee gewichten wenst te werken; Wanneer het op haar eigen motivering aankomt wordt ijverig beroep gedaan op allerhande publicaties die van het internet af te halen zijn, en die bijgevolg als algemene informatie te beschouwen zijn; Maar van zodra een asielaanvrager een document bijbrengt dat niet zijn of haar naam draagt, wordt dit nauwelijks in overweging genomen en zonder meer als "te algemeen" afgewimpeld; Op dergelijke wijze wordt iedere bewijsvoering vanzelfsprekend onmogelijk; Het kan natuurlijk niet de bedoeling zijn dat een dergelijke ingrijpende beslissing zoals de bestreden beslissing er één is, enkel en alleen gestoeld wordt op een opmerking dat een bepaald bewijsstuk niet als persoonlijk wordt aanzien om een hele aanvraag te weigeren; Nergens wordt eigenlijk het relaas van verzoeker als dusdanig in twijfel getrokken;

Voor het overige beperkt verweerster er zich toe terug te grijpen naar haar eerdere beslissing, welke evenzeer onderhevig was aan duidelijke bezwaren, zoals hieronder zal blijken;

Vooreerst acht verweerster het ongeloofwaardig dat verzoeker als enige persoon binnen de hele PUK zou hebben ingestaan voor de registratie van de gegevens aangaande munitie, lonen en pensioenen, voedsel en meubels; Er dient evenwel te worden vastgesteld dat het loutere feit dat verzoeker deze functie uitoefende niet in vraag wordt gesteld; Met andere woorden, los van het feit dat verzoeker alleen instond voor deze functie, dan wel dat er collega's en/of hiërarchisch hogeren mede betrokken waren, wordt erkend dat verzoeker wel kennis had of minstens kon hebben van deze belangrijke en vertrouwelijke informatie. Op deze wijze bestond er voor verzoeker wel degelijk een risico dat hij vroeg of laat zou kunnen worden geconfronteerd en benaderd tot het vrijgeven, aanpassen, of weglaten van bepaalde gegevens, gelet op zijn functie. Het enkele feit of verzoeker nu al dan niet alleen instond voor deze functie, wijzigt niets aan de problematiek welke aan de oorsprong lag van de vlucht uit zijn land.

Ten tweede wordt aan verzoeker verweten dat hij weinig concrete bewijselementen kan vrijgeven of de rapporten van de inlichtingendienst. Dit is echter volledig logisch en begrijpelijk. Het betroffen immers rapporten die niet voor de buitenwereld bestemd waren, en die dan ook geheim werden gehouden. Verzoeker is deze informatie enkel te weten gekomen via zijn vriend, die louter al door het te vertellen aan verzoeker een enorm risico nam. Dat verzoeker geen concrete stukken, bijvoorbeeld de kwestieuze rapporten, kan voorleggen is in dit kader niet meer dan logisch. Het is dan ook volstrekt foutief om op deze basis te motiveren dat het feitenrelaas van verzoeker gelogen zou zijn.

Ten derde wordt, geheel klassiek, ingegaan op de bewijselementen die verzoeker wel voorbrengt. Zoals steeds wordt de bewijswaarde zonder meer in twijfel getrokken zodat het voor een kandidaat-vluchteling quasi onmogelijk wordt om zijn situatie te bewijzen. Immers in het ene geval wordt aan verzoeker verweten dat hij over bepaalde elementen onvoldoende bewijs bijbrengt, en wordt om deze reden tot de ongeloofwaardigheid besloten, terwijl in andere geval, waar er wel bewijsstukken worden bijgebracht, deze zonder meer, en zonder motivering, als ongeloofwaardig worden afgedaan. Door dergelijke motiveringstactiek toe te passen wordt iedere vorm van positieve bewijslevering door een kandidaat-vluchteling onmogelijk gemaakt.

Het mag dan ook duidelijk zijn dat de motivering van verweerster in casu uiterst gebrekkig is.)"

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker bespreekt de verschillende motieven waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat de asielaanvraag

niet in overweging wordt genomen daar verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft naar voor gebracht bij zijn tweede asielaanvraag. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond. Verzoeker beoogt, gelet op de inhoud van zijn middel eerder een schending van de materiële motiveringsplicht. Het middel zal dan ook verder vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Verzoeker vraagt opnieuw asiel aan en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Hij dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is genomen in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet op grond van het feit dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voor heeft gebracht die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de asielpcedure waarin hij ze naar voor had kunnen brengen.

Dit artikel luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag een aantal ‘internet-artikels’ heeft ingediend. Op de vraag welke de nieuwe elementen zijn die hij aanbrengt antwoordde verzoeker tijdens het Dublin-interview het volgende:

“Ik kan onmogelijk terugkeren naar Irak. Moest ik weten dat mijn leven er veilig zou zijn zou ik onmiddellijk terugkeren. Met mijn diploma zou ik er werk vinden, hier kan ik niets doen met mijn diploma. Materieel kwam ik niets tekort in Irak. Ik had er een goed leven. Hier moet ik mijn toekomst terug volledig opbouwen. Aan de hand van de internetartikels wil aantonen dat mijn leven nog steeds gevaar loopt in Irak. In de artikels die ik voorleg worden de problemen omschreven waarmee ik te maken had. Er wordt uitgelegd wat men zou meemaken indien men in het land zou zijn. Er staat een voorbeeld in van iemand die zijn mening zei over de partij die de macht heeft in Koerdistan en hoe die persoon vermoord werd. Dat was nadat ik het land was uitgevlucht na mijn problemen. Moest ik ook in Irak zijn, zou ik hetzelfde meemaken. Mijn lot zou er zeker niet goed zijn. Ik weet nog steeds niet waarom mijn asielaanvraag geweigerd werd. Mijn advocaat legde me niets dergelijks uit. Ik wil weten welke documenten ik nodig heb om te kunnen voorleggen. Het is niet simpel om documenten zomaar aan iemand te geven en te laten vertalen. Ik weet niet of jullie wel beseffen hoeveel gevar ik loop als ik moest terugkeren. Ik ben geseind over heel Irak”.

In zijn verzoekschrift verwijt verzoeker verweerder dat hij onterecht oordeelt dat hij geen nieuwe elementen heeft bijgebracht. Verzoeker meent dat hij zijn nieuwe asielaanvraag op duidelijk nieuwe

bewijselementen steunde en dat deze als algemene informatie werden bestempeld en niet in overweging genomen werden. Verzoeker is de mening toegedaan dat verweerder met twee maten en twee gewichten werkt. Hij stelt dat verweerder voor zijn eigen motivering beroep doet op allerhande publicaties, die eveneens als algemene informatie beschouwd kunnen worden, maar dat een documenten van een asielaanvrager, waar niet zijn of haar naam opstaat als "te algemeen" wordt afgewimpeld. Verzoeker wijst erop dat het eigenlijke relaas niet in twijfel getrokken wordt. Tenslotte is verzoeker de mening toegedaan dat verweerder zich voor het overige beperkt tot het teruggrijpen naar haar eerdere beslissing die onderhevig was aan duidelijke bezwaren, waarna verzoeker de argumenten herhaalt en citeert die hij uit zijn verzoekschrift ingediend bij de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad stelt vast dat verweerder voor elk van de door verzoeker aangehaalde documenten is nagegaan of deze nieuw zijn ten opzichte van verzoekers eerste asielaanvraag. Tevens stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier, met name zijn verklaringen bij zijn tweede asielaanvraag, blijkt dat verzoeker met de neergelegde internetartikels wenst aan te tonen dat hij nog steeds gevaar loopt in Irak en hij *in se* verwijst naar zijn eerste asielrelaas. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk noch foutief van verweerder om met betrekking tot de ingediende internetartikels en verzoekers verklaringen te motiveren dat:

"Overwegende dat betrokkene enkele artikels voorlegt die hij van het internet gehaald heeft en die zouden moeten aantonen dat het leven van betrokkene in gevaar zou zijn bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de voorgelegde artikels van algemene aard zijn en geen betrekking hebben op betrokkene persoonlijk. Bovendien hebben dergelijke artikels geen enkele bewijswaarde en kunnen ze dan ook niet als nieuwe elementen beschouwd worden. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980."

Waar verzoeker betoogt dat verweerder met twee maten en gewichten werkt omdat enkel verweerder beroep zou mogen doen op algemene informatie, toont verzoeker evenwel niet aan dat hij wel degelijk nieuwe gegevens aanbracht in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing niet dat verweerder voor zijn motivering heeft verwezen naar algemene rapporten. Evenmin stelt de bestreden beslissing dat verzoeker geen beroep zou mogen doen op algemene gegevens, indien verzoeker nieuwe elementen aanbrengt van feiten en gebeurtenissen die op hem persoonlijk betrekking hebben en deze kunnen bijdragen aan de bewijslast ervan. Verzoeker weerlegt de opgegeven motieven dan ook niet.

Voor het overige verwijst verzoeker naar de beslissing van de commissaris-generaal in zijn eerste asielaanvraag en blijkt dat hij het niet eens is met de beoordeling van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De Raad wijst er vooreerst op dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van huidig geding. In de mate verzoeker van mening is dat verweerder deze bewering opnieuw diende te onderzoeken, kan hij niet worden gevolgd. De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wordt beperkt door artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot het nagaan of verweerder nieuwe elementen ten opzichte van zijn vorige asielaanvraag heeft bijgebracht, die aantonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verweerder wijst in zijn motivering op het feit dat verzoekers relaas reeds werd onderzocht in zijn eerste asielaanvraag, zowel door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de beroepsprocedure. Verzoeker betwist niet dat deze asielmotieven reeds werden onderzocht. Verweerder concludeerde dan ook terecht dat dit element geen nieuw element betreft in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker zijn verzoekschrift ingediend op 22 december 2009 tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen letterlijk herneemt. De Raad wijst er dan ook op dat verzoeker uitgebreid de kans heeft gekregen om zijn grieven tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uiteen te zetten en alle misverstanden recht te zetten in zijn beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad heeft op 24 maart 2010 in zijn arrest nr. 40 744 uitvoerig gemotiveerd met betrekking tot alle

opgeworpen elementen en is eveneens tot het besluit gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu heeft verzoeker zoals hoger reeds werd uiteengezet een tweede asielaanvraag ingediend. Verzoeker diende volgens artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet nieuwe elementen naar voor te brengen, die aantonen dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker beperkte zich tot het herhalen van zijn oorspronkelijk asielrelaas en het neerleggen van enkele algemene internetartikels. De bestreden beslissing heeft op redelijke wijze gemotiveerd waarom deze elementen geen nieuwe gegevens vormen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Met zijn betoog weerlegt verzoeker deze motieven niet noch toont hij aan dat deze onredelijk zouden zijn. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de opgegeven motieven kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3. Verzoeker zet zijn tweede middel als volgt uiteen:

“Aangaande de subsidiaire bescherming.

Het CGVS weigert in de beslissing van 2 december 2009 zelfs de subsidiaire bescherming toe te kennen, gewoon, en zonder verdere motivering, stellende dat er in de regio van verzoeker geen reëel gevaar zou aanwezig zijn.

Men is inderdaad van oordeel dat er in de regio in dewelke verzoeker woonachtig is, geen aanhoudende gevechtshandelingen zijn, en er geen open conflictsituatie aanwezig is, in tegenstelling tot andere gebieden; Uit het feitenrelaas van verzoeker blijkt echter het tegendeel. Dit element wordt overigens nog duidelijker door het feit dat verzoeker is te weten gekomen dat er na zijn vlucht nog meerdere mensen naar hem zijn komen vragen. Over dit element wordt in de bestreden beslissing zelfs met geen woord gerept. Er is dus duidelijk een reëel risico om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld, als op ernstige schade;

Artikel 48/4 van de Wet van 15 september 2006 specificeert in de eerste paragraaf:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan, of wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitinggronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

a) doodstraf of executie, of

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst of

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker heeft verschillende redenen om een onmenselijke behandeling te vrezen, zodat de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut gerechtvaardigd is. Het mag verder duidelijk zijn dat het voor verzoeker onmogelijk is om naar zijn land terug te keren.

Minstens zou aan verzoeker de subsidiaire bescherming moeten worden toegekend;»

3.4. De Raad stelt vast dat verzoeker de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aanvecht. De Raad heeft over deze beslissing reeds geoordeeld in zijn arrest nr. 40 744 van 24 maart 2010. Het voorwerp van huidig geding betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste

fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Verweerder is aldus niet bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoeker.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Inzoverre verzoeker aldus de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vraagt, is het middel onontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag geen elementen heeft aangehaald waarmee hij aantoont een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 te lopen. Verzoeker toont met zijn betoog dan ook niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd of op kennelijk onredelijke wijze is genomen.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

N. MOONEN